

Nespėjau

Žiemą vaizdas yra labai gražus. Aš tai žinau. Turbūt daug kas tai žino. Oras gali būti šaltas, gali būti nemalonus, bet vaizdas vis tiek bus gražus. Tas vaizdas - vaizdas iš paveikslo, kurio niekas nedrįso nutapyti. Nedrįso nutraukti to gaivumos skverbimosi pro akis. Ir gerai. Gerai, kad netapė. Nebūtų spėjęs. Būtų praleidęs tą akimirką, besiknaisiodamas po spalvingas tubeles su dažais, maišydamas juos, bandydamas išgauti tą emocijų atspalvį. Ir kai galiausiai jau sumaišytą tą idealiausiai atitinkančią melsvai baltą spalvą, būtų jau per vėlu. Vaizdo jau nebebūtų. Nei už lango, nei prisiminimuose.

Mačiau tą vaizdą vakar. Pripažįstu, pirma į galvą šovusi mintis buvo išsisaugoti jį. To jausmo buvo tiek daug, kad norėjosi jo dar pasilikti vėlesniam laikui. Ne tik norėjosi – visu kūnu jaučiau emocijų perteklių. Griebiau pirmą pasitaikiusią drobę – man nerūpėjo, kad ji jau buvo nuspalvota – šis jausmas buvo daug geresnis už visus kitus, kuriuos saugoju. Norėjau nusitapyti šį vaizdą ir nešiotis su savimi. Kaip visada žiemos vaizdas pats nesiskverbė į drobę. Nepakanka to – jis dar gynėsi drobės, gynėsi dažų. Bet to jausmo buvo tiek daug ir jis buvo toks gaivus. Todėl nusprendžiau – nusitapsiu jį. Atsargiai, kuopščiai, detalai – išryškinsiu kiekvieną snaigę. Atsidariau dažų stalčių, pagriebiau baltą gaivumą, melsvą laisvę ir violetinį erdvumą. Sumaišiau tobulai atitinkančią spalvą ant paletės. Liko tik užtepti ant drobės, atvaizduojant tą reginį, raštu atskleidžiant svarbiausią jausmą, kuriam dažų nėra. Reikia tik atkelti akis ir dar kartą pažiūrėti į tą baltą vaizdą.

Atkėliau akis. Oi, nespėjau. Jau nutirpo.

Naglis

2022-01-25 Slemui